

Студения азмък – Зап., 3, рекичка, сега в чашата на яз. „Жребчево”.

Студения кладенец – 1. Ич., ЮЗ 2,4, поляна с кладенец в гората; 2. Рак., С 7,5, кладенец сред гора, вер. се отнася до *Соук бунар* (вж).

Студеното кладенче – Б.д., до селото.

Стърчий крак – 1. Сл., СЗ (Табakov, т. I, 1911: 7); 2. Зл.в., С 2, кладенец, в който се удавила кадъна, а краката ѝ *стърчали* над водата; геогр. термин с *крак*, често в БТ.

Суатя – 1. Чок., И 5. ДИ: *Сувата*; 2. Ск., ЮЗ 5,5; 3. Др., СЗ 6,5, от тур. *suvat* ‘място за поене и угодяване на добитък’. ДИ: *Суватите*.

Субашки ливади – Ич., СЗ 5,7, от тур. *subaşı* – длъжностно лице в Османската империя.

Суванлъка – Шив., неуст., от рум. вл., за ниви, през 1882, 1884 г., от тур. *soğan* ‘пресен лук’, с наставка за множество.

Сувата – Гер., С 2.

Суватите – Ич., ЮИ 6

Сува̀т тарла̀ – Сам., СИ 1,3. ДИ: *Сувата*.

Сува̀шка вода̀ – Сам., С 2, вада за поене на добитък на мястото, където се отглежда. ДИ: *Ва̀дата*.

Сува̀шко дерè – Рак.

Су да̀на – М.Ч., ЮИ 2, от тур. *su* ‘вода’ и *dağığaa* ‘планина’, по местно тълкуване: ‘вода, която пада от планина и се пръска’.

Суджа̀ка – Глш., от запис, 1984 г.

Сукма̀ дерè – Сел., И 0,5, сух дол, от т. *sokma* ‘втикан, мушнат’ – тесен дол.

Сула̀ка – Ор., Ю, от тур. *sulak* ‘воден, блатист’. ДИ: *Сулуклю̀ гьол*.

Сулджа̀ка – Ж.в., ЮИ 2,5, някога – заблатена рекичка, десен приток на р. Тунджа, по-късно регулирана. Имало е воденица. От тур. *su odjak* ‘водно огнище, огнище на вода (воденица)’, употребявано и в други случаи в Сливенско.

Сулè болу̀ – Ор., неуст., от рум. вл., за нива. ДИ: *Сулебейските ниви*.

Султан̀ – тюркска мюсюлманска владетелска титла в Османската държава. Тя е титла само на владетеля в Цариград. В Кримското ханство върховният управител на династията Герей е *хан*, а неговите родственици са *султани*. Когато били преселени в българските земи, главно през XVIII в., са получавали имения под формата на хасове и са запазвали титлата *султан*. В Сливенско са останали много названия, свързани със *султаните* Герей в селата Жельо войвода, Блатец, Горно Александрово, Малко Чочовени и др., а впоследствие и в Сливен; първи компонент от изафетна топонимна конструкция.

Султан̀ дерè – 1. Бл., С 4, сухо дере; 2. Г.Ал., 3, ЮЗ 1,2.

Султан̀ ерì – Бл., ЮИ 1,5 – ‘султаново място’.

Султан̀ йолу̀ – 1. Бл., СИ 3; 2. Глш., СИ 3,2, планинска пътека.

Султан̀ката – 1. Сам., ЮИ 2; 2. Пан., СИ 1,3.

Султан̀ конак̀ – Ор., ЮИ 1,5, равна местност, сега засадена с бор. По предание тук е лагерувал турски паша. *Конак* – място за отсядане.